
PUNCH

JOURNAL

X 4

SEPTEMBER

1986

YEAR

RECORDS

RECORDS

O B S A H

1. ČESKÁ NEOFICIÁLNÍ ROCKOVÁ SCÉNA
2. MATERIÁL DO KAŽDÉ FORMY
3. ROCKOVÁ ZPOVĚĎ ZZIGGYHO
4. NA DRUHÉ STRANĚ JUGOSLÁVSKÉHO ROCKU
5. LÁSKY Z PASÁŽE BEZ TECHNICOLORU - vyříznuto
na přání jednoho
z autorů
6. TREVORN HORN
7. PŘEŽILI V JÁMĚ LVOVÉ...
8. BLUESBERRY
9. NE!!! JEŠTĚ JSME SE NEDOHODLI
10. FRANK ZAPPA - JOE'S GARAGE

ČESKÁ

(NEOFICIÁLNÍ)

ROCKOVÁ
SCÉNA

Pojem "neoficiální" není zcela přesný. Proto se jej nejprve pokusím vymezit. Označuji jím rockové skupiny, které se snaží, či snažily tvořit bez ohledu na požadavky kulturní politiky "reálně socialistického státu", tedy skupiny bez možnosti práce v profesionálních nahrávacích studiích, bez šance na uvedení v masmédiích, které se dříve nebo později stávají objekty zájmu STB a terčem diskriminačních či přímo likvidačních zásahů Moci. Proto pod pojem "neoficiální" mohu zařadit jak "underground" tak i tzv. "alternativní skupiny" či skupiny nazývané "novovlnými".

V poslední době jsem se často setkal s otázkou tohoto znění: Jaký je vlastně rozdíl mezi undergroundem, alternativními kapelami a Novou vlnou, čím se vlastně od sebe liší? Ale nejen to. V několika na stroji psaných časopisech jsem přečetl několik článků, kde jejich autoři zachází s těmito pojmy tak, že se člověk nestačí divit, co dokáže informační blokáda. Rád bych se proto pokusil zodpovědět otázku, která zvláště mladším psavcům zamotává hlavu.

Počátky české neoficiální rockové hudby je nutno hledat v letech 1970-1973. Do té doby byly všechny rockové kapely /snad s výjimkou Knížákova AKTUÁLU/ oficiální. Nebude proto na škodu připomenout situaci, která tehdy panovala.

Rozmach rockové hudby, který dosahl svého vrcholu v letech 1966-1969 /v Praze tehdy bylo kolem 500 kapel a nejméně deset klubů, kde se téměř denně koncertovalo/, byl zastaven srpnovou okupací právě v okamžiku, kdy se český rock and roll horko těžko vybaloval ze svých dětských plenek a začaly se projevovat první pokusy o tvorbu, která by nevycházela pouze z angloamerických vzorů. V roce 1970 započala tzv. "normalizace". Brzy se projevila i v životě tehdejších rockových kapel. V profesionálních i amatérských agenturách začaly čistky, které měly za cíl "zkvalitnit a pozvednout" jejich produkci. Jen z PKS /Praž. kult. středisko/ bylo v tomto období vyhozeno kolem 3000 převážně rockových hudebníků. Současně s agenturními čistkami mizel jeden klub za druhým. Začátkem roku 1973 byl obnoven pořádek. Rocková hudba zmizela z koncertních podií větších i menších měst a přežívala jen na nečetných venkovských tancovačkách. Ne poprvé ani naposled byla označena za součást západní, socialismu nepřátelské ideologické diverze. Hvězdy rockové hudby šedesátých let, zvyklé již na honoráře a popularitu neměly zrovna na vybranou pokud se chtěly hudbou živit dál. Většina z nich se ostříhala a nastoupila v doprovodných kapelách pěveckých hvězd znormalizované pop music. Menší část přejmenovala své kapely českým názvem, živila se příležitostnou prací a za cenu menších či větších ústupků si hleděla uchovat profi-statut v naději, že se časem doba uklidní a pokud se jim podaří prokázat loajalitu novému režimu - aspoň na oko - časem se budou zase moci rockovou hudbou živit. O pár let později většina našla východisko v instrumentálním "Jazzrocku", který byl nejdříve jen tolerován a když Moc poznala, že odtud opravdu nebezpečí nehrozí, dostal na přelomu let 1974-1975 zelenou. Ani to se ovšem neobešlo bez úmorného zákulisního boje hrstky nadšenců.

Jedinou z hvězdných profi kapel šedesátých let, která prošla celým údobím bez znormalizování se stali PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE /dále PPOfU/. Zaplatila za to samozřejmě ztrátou profi-statutu a odchodem do výrobny. Jestliže při jejím vstupu na hudební scénu se agentury snažily tuto kapelu získat, aby se mohly chlubit něčím extra - kapelou s přídevkem undergroundu - a kapela si na underground jen v podstatě brála, brzy po zahájení "normalizace" se agentura rychle a ráda kapely zbavila. Protože PPOfU ze svých názorů nehedlali ustoupit /hlavně díky jejich uměleckému vedoucímu/ underground se pro ně stal skutečností. Na jaře roku 1973 se Plastici naposledy účastní profi přehrávek. Podle rozhodnutí odborné poroty kapela přehrávky udělala. Vedení agentury však mělo jiný

názor. "Plastici" nesplnili dva ze základních požadavků doby. Měli dlouhé vlasy /i když stažené gumičkou a schované pod košilemi/ a nepřejmenovali kapelu českým názvem. Čtrnáct dní po úspěšných přehrávkách "Plastici" vědí, že s jejich profi kariérou je konec. Příští rok již byl systém přehrávek natolik změněn, že jen zásrakem bude moci získat profi statut jiná kapela než ta, které se podařilo profi statut udržet přes kritická léta. /Samozřejmě, že to nebylo zadarmo./

Kolem "Plastiků" se sdružují další kapely /DG 307, Sen noci Svatojánské Band, UH-1/ s podobným názorem a dosud nejznámější společenství neoficiálních kapel UNDERGROUND je na světě. Umělecký vedoucí "Plastiků" Magor se stává jeho ideologem, vedoucí silou a skvělým propagátorem. Underground však neměl na neoficiální muziku 70.let monopol, jak se zdá z jím vydávaných materiálů. Pro mnohé lidi bylo v pozdějších letech překvapením, že existovaly i jiné než undergroundové kapely, o nichž se nedalo říci, že by byly oficiální a jejichž tvorba byla přinejmenším zrovna tak dobrá jako tvorba undergroundu. Přesto, že tyto kapely nespojoval žádný společně vyhlášený program ani ideologie - společná jim byla jenom jedna věc a to snaha o původní tvorbu v souladu se svým svědomím bez ohledu na požadavky Moci - koncem let sedmdesátých se jim začalo říkat kapely Alternativní. Protože historie undergroundu je podrobně zpracována Magorem, budeme se věnovat především jim.

A nakonec ještě něco. "Neoficiální rocková scéna" musela zcela nutně vzniknout, neboť Normalizace nenechala místo pro řadu talentovaných tvůrců v rámci oficiální scény.

Začátkem sedmdesátých let se tedy česká rocková scéna rozděluje na oficiální - až na malé výjimky zaplněnou instrumentalisty vydávanými ze velké tvůrce /nutno je i podotknout, že v pozdější době i iniciátory některých akcí proti neoficiálnímu rocku/ a na neoficiální - zaplněnou těmi, kteří vývoj naší rockové hudby postrčili o hezký kousek dál.

ALTERNATIVNÍ ROCKOVÁ SCÉNA. Alternativní rocková scéna je v sedmdesátých letech pražskou záležitostí. Její protagonisté se rekrutovali ze dvou generací rockových hudebníků. Jedni ze sebou již měli nějaké zkušenosti a podobně jako "Plastikům" se jim povedlo koncem 60.let získat v různých formacích profi-statut, který si moc dlouho neužili. Ti druhí začátkem 70.let teprve začínali. Společně jim však bylo jedno - odpor k tomu nechat se "znormalizovat". Přímo prototypem tohoto počátečního generačního rozdělení byly první dvě kapely "alternativní scény" /tehdy se jim říkalo prostě amatérské/, založené v roce 1972, EXTEMPORE a STEHLÍK. Když se téměř po roce a půl ustálilo obsazení té první jmenované, tvořili její obsazení hudebníci, jejichž ročník narození se pohyboval kolem roku 1945 a až na jednu výjimku se jednalo o bývalé profíky. Obsazení té druhé tvořili hudebníci začínající, narození kolem roku 1952, pro které byl profi-statut již jen nesplnitelným snem. Nezávisle na těchto dvou kapelách vznikla na jaře 1975 další alternativní skupina ELEKTROBUS, kterou podobně jako STEHLÍK založili hudebníci začínající. Pouze věkový průměr kapely byl o něco vyšší a rok narození jejích členů se pohyboval mezi lety 1952-1957.

Začátky těchto kapel byly těžké. Většina z jejích členů si ještě velmi živě pamatovala /pokud se přímo neúčastnila/ dobu rušného hudebního života konce šedesátých let a jen těžko se smiřovala s tím, že jich se to už netýká. Hrát najednou nebylo kde a k tomu mezi fanoušky rocku pořád ještě platil názor z let šedesátých - kdy mohla papíry udělat každá trochu slušná kapela - že co je amatérský, je špatný. Když se náhodou povedlo nějaký koncert uspořádat, tak většinou skončil vypnutím proudu a přerušením koncertu. Lidí na něj přišlo minimálně. /To se týká především let 1972-1975/. Stoupající popularita jazzrocku a jeho oslava v masmédiích navíc notně zvedla sebevědomí průměrnému českému posluchači a ten zblblý

masmédií a neschopen vlastního názoru považoval jazzrock za vrchol rockové hudby a na obyčejný "bigbít" se díval pořádne zpětra. Buďte se to sice zdát divné, ale první alternativní kapely to měly v jistém smyslu daleko těžší než "Plastici" a ostatní kapely undergroundu. "Plastici" si totiž přinesli do undergroundu slávu a popularitu z konce let šedesátých, kdy ještě fungovala normální hudební publicita. Jejich jméno bylo pojem a Moci se ho nepovedlo z povědomí rockových fans vymazat, Ti na kapelu nezapomněli ani po tom co zmizela z oficiálních podíí a pokud uspořádala kapela koncert bylo na něm narváno at se konal kdekoliv. Kdo by tenkrát chodil na nějaké neznámé amatérské kapely a kdo z pořadatelů by kvůli nim riskoval pršer s uspořádáním koncertu.

EXTEMPORE, STEHLIK i ELEKTROBUS se museli v letech 1972-1975 spokojit s minimem koncertů /všechny tři dohromady jich za celé období neudělaly víc jak deset/ a minimem diváků. Se závistí tehdy sledovaly zprávy o hojně navštívených a poměrně častých akcích undergroundu. Proč se tedy tyto kapely k undergroundu nepřipojily ani tehdy ani později, kdy se undergroundu povedlo vybudovat poměrně dobře fungující síť, kde se hrálo bez papírů a v soukromí /zvláště po Budějovicích 1974/, který pořádal dokonce festivaly, samisdatovou a lichotivou publicistiku, mezi pražskými fans byl velice populární? Vždyť po tom všem toužily i alternativní kapely, které se ve svých začátcích od undergroundových kapel nelišily natolik aby to bránilo jejich přijetí. Hlavním důvodem pro nepřipojení byl nesouhlas s dogmaty undergroundu, o kterých se v něm prostě nediskutovalo. "Alternativní kapely" odmítaly především dogma o nepřipustnosti účasti na přehrávkách. Během let 1973-1974 byla situace již taková, že hrát veřejný koncert bez papírů bylo prakticky nemožné, na rozdíl od let předchozích, kdy ke koncertování stačila domluva s hospodským, kolik bude chtít za půjčení sálu. "Plastici", kteří po roce 1973 ztratili šanci udělat jakékoliv přehrávky a další kapely undergroundu, které neměly šanci udělat přehrávky díky svému přístupu k tvorbě, vyřešily tento problém odchodem do soukromí. Magor pak odchoď do soukromí teoreticky zpracoval tak, že se na přehrávky chodit nebude a kapely, které se jich zúčastní se "zaprodávají ďáblu", a pokud se jich někdo z undergroundu zúčastní, bude z něj vyloučen. Podle Magorova názoru tím totiž začíná sešup do hlubin kolaborace a komerce. Důsledkem tohoto dogmatu bylo koncertování undergroundových kapel před úzkým a vždy a za všech okolností sympatizujícím publikem. /Jame přeci všichni jedna rodina, né!/
Alternativní kapely, které ještě nebyly u Moci zkompromitované jako underground, chápaly dogma o neúčasti na přehrávkách jako z nouze cnost a vzdát se možnosti vystupovat před pokud možno co nejširším obecnstvem /tedy nejen sympatizujícím!/, nechtěly. Na přehrávky /samozřejmě jen amatérské/klidně šly a klidně na ně i nastudovaly repertoár, který by byl pro přehrávkovou porotu stravitelnější. I na tuto možnost dštil Magor oheň a síru a bylo to podle něj nepřipustné. Ale mezi náma, kolik z undergroundových kapel s výjimkou "plastiků" by bylo schopno "přehrávkový repertoár nacvičit tak, aby nějaké papíry získaly? Doufám, i když asi marně, že čas Magora poučil po tom, že neměl pravdu. Alternativní kapely dělaly během sedmdesátých let přehrávky několikrát a přesto neskončily tam, kde měly podle něj skončit. A díky "papírům" byla jejich likvidace těžší a ty prodloužily život alternativních kapel o dobré dva roky.

Myslím, že není bez zajímavosti, že se proti tomuto dogmatu začátkem roku 1976 zvedla opozice i uvnitř undergroundu, jak o tom svědčí přípravy na koncert v Klukovicích /květen 1976/ na kterém se neměli podílet ani "Plastici" ani přísný ideolog Magor. Mimo jiné, měla na koncertě vystoupit i skupina ELEKTROBUS /dále Old Teenagers, Sanhedrán, UM-2/. Bohužel těsně před touto akcí dochází k zákroku StB proti undergroundu, jehož výsledkem není jen odsouzení V.Brabence, Magora, P.Zajíčka a S.Karáska, ale i to, že sta-

noviska undergroundu se ještě více radikalizují a stává se fanaticky zahrožklým. Ještě na jaře 1977 se pokusily méně známé "androšské" kapely o proniknutí na veřejnost. Chtěly vystoupit na amatérské přehlídce konané v rámci 5.PJD. Záznamy o nich však již měla StB ve svých trezorech, a tak většina povolovacím řízením neprošla. To myslím nejlépe dokazuje škodlivost dogmatu o neúčasti na přehrávkách. Nejméně polovina kapel by byla schopna přehrávky udělat /za ceny vytvoření "přehrávkového repertoáru"/. Díky tomu, že se před mocenským aparátem zkompromitovaly na akcích undergroundu, připravily se o možnost ovlivnit daleko větší množství posluchačů. Podle názoru alternativních kapel tomu mělo být přesně naopak. Nejprve vystupovat před širší veřejností, a teprve, až bude administrativními zásahy legální vystupování znemožněno, přestoupit do undergroundu, "odejít do soukromí".

Na amatérské přehlídce 5.PJD prošly jen dvě z undergroundových kapel a to ty, co byly poměrně nové a neznámé. Vystoupila však jen jedna /ANDROMEDA/. Druhá /DOM/ se zjevně zalekla toho, že by ji "cizí" publikum nemuselo přijmout s takovým nadšením, jako byla zvyklá u undergroundového publika. Podobný pokus o hromadný průnik na veřejnost se již víckrát neopakoval.

Dalším z dogmatů undergroundu, s kterým alternativní kapely nesouhlasily byl tento: Sdělení je důležitější než forma. Chápaly sice, že toto stanovisko je reakcí na tehdejší - a vlastně i dnešní - státně kulturní stanovisko, které je opačné. Souhlasily s tím, že sdělení je nesmírně důležité, ale byly přesvědčeny, že zrovna tak je i forma, kterou je předáváno a že by oba aspekty tvorby měly být vyrovnané a jeden druhý podporovat. Z toho samozřejmě vyplýval i zásadní rozdíl, kterým své sdělení předávaly. Jestliže drtivě většině kapel undergroundu stačilo na plnou hubu zarýmovat své negativní stanovisko k vnitropolitické situaci ČSR po roce 1969 /tím byl také na 100% zaručen úspěch u undergroundového publika a oslava v některé Magorově recenzi/ a na provedení nezáleželo. Alternativním kapelám se to zdálo příliš jednostranné a příliš lacinou cestou k úspěchu, přestože byla mnohým protagonistům snaha undergroundu sympatická. Svým způsobem jim připadaly texty většiny undergroundových kapel nošením dříví do lesa a ve spojení s muzikou zoufalou provokací a voláním po zásahu, který by je proslavil a udělal z nich hrdiny. Většina undergroundových kapel navíc nenutila své posluchače přemýšlet. Zkonstatovala pouze nahlas to, co všichni věděli a co chtěli slyšet, aby mohli jít domů s pocitem "to jsme to těm bolševikům zase nandali". Alternativní kapely proto zvolily způsob odlišný. Sdělení, které se snažily posluchačům předávat a které bylo velice podobné tomu co sděloval underground, zašifrovaly do textů, které nebyly tak přímočaré jako texty undergroundu, ale kterým posluchači po trošce přemýšlení museli porozumět. Tím aspoň spočátku nevyvolávaly takový zájem StB jako kapely undergroundu. Jako svůj způsob sdělení zvolily absurdní a černý humor podpořený snahou o co nejlepší zvládnutí formy. Jen tak se také dalo odvést průměrného posluchače od poslouchání jazzrocku. Postoj alternativních kapel však undergroundem tolerován nebyl a staly se terčem obvinění z posranosti, kolaborantství atd.

S tím souvisí i poslední věc, o které se zmíním, která alternativní kapely od vstupu do undergroundu odrazovala. Nebyly totiž přesvědčeny o svém spasitelském poslání, tak jak tomu bylo u většiny lidí kolem "androše". Díky tomu se tato většina považovala za něco extra - čistí a vyvolení, kterým nikdo jiný mimo sektu nemůže rozumět. Je paradoxem, že šlo často o obyčejné ožraly, kterým k přesvědčení o své výjimečnosti stačilo to, že jsou členy či častými návštěvníky akcí undergroundu. Není tedy divu, že at byla tvorba skupin /především PPOFV a DG 307/ undergroundu alternativníma skupinama sledována se sympatiemi, hnutí jako celek se jevilo takovým jaké bylo. Netolerantním sektářským společenstvím,

řídícím se dogmaty, odmítajícím diskuzi a vyznačujícím se schůzemi, na nichž byli provinilci vylučováni. Tedy jakýsi negativ státní Moci. A protože alternativní kapely nechtěly být závislé ani na tom, co jim předepíše Mager, ani na tom co jim předepíše Moc, ke spojení ani k nějakému sblížení s undergroundem nedošlo. Underground se jim za rozdílný postoj pomstil ignorací a již naznačeným spíláním - koneckonců úplně stejně jako Moc.

Doufám, že z předcházejících řádků je jasné, jaké rozdíly byly mezi undergroundem a alternativními kapelami a proč se necítí žádný z protagonistů zrovna nejlíp najde-li jméno kapely v které působil, zasunuto do nesprávného šuplíku.

Historie tzv. alternativních kapel /tento pojem se začal užívat na přelomu let 1978-1979/ se dá přibližně rozdělit na tři období.

První 1972-76 je obdobím formování, navazování kontaktů mezi jednotlivými kapelami a generačními skupinami, hledáním své vlastní alternativy v poměru k oficiální scéně a undergroundu, obdobím prvních tvůrčích úspěchů. Začíná vznikem prvních kapel, vystřížením hudebníků z pookupačního šoku - tím je myšleno uvědomění si toho, že se nic nezlepší a je nutno začít v podmínkách jaké jsou, přestat vzpomínat na staré dobré časy a doufat, že se vrátí. Během tohoto období vystupují kapely z anonymity a po počátečním nezájmu rockových fans si začínají pomalu získávat stále širší okruh posluchačů. Končí rozpadem ELEKTROBUSU, který pořádně zamíchal alternativními kartami.

Druhé 1977-79 by šlo stručně charakterizovat slovy: "alternativní kapely a Jazzová sekce", která zařazuje kapely do programů PJD a věnuje jim stálou kritickou pozornost ve svých publikacích. Kapely během tohoto období získávají velikou popularitu. Největší měrou se zaslouhují o to, že končí prioritní postavení jazzrocku jak na našich podiích tak u rockových fans a o to, že pojem amatérský získává zcela jiný význam než měl dosud - od tohoto období označuje již jen vztah kapely či hudebníků k státem kontrolovaným profi-agenturám a ne kvalitu. Během těchto dvou let se představuje špička alternativních kapel nejširšímu publiku na hlavních koncertech PJD v Lucerně nebo sportovní hale na Folimance. Přes svou popularitu se jim ale nedaří proniknout mimo Prahu a protože pražské koncerty jsou téměř výhradně vázány na akce pořádané Jazzovou sekcí, koncertují jen málo. Od počátku roku 1977 dochází k nátlaku ze strany Moci a protagonisté alternativní scény se seznamují s tím, co dosud znali jen z vyprávění - výslechy StB. Dochází i k prvním přímým represivním akcím proti alternativním kapelám. Druhé období končí dosud posledními 9.PJD. Alternativní kapely mizí z pražských podií.

Třetí 1980-81 by šlo charakterizovat slovy "slavné umírání". Jazzové dny nejsou povoleny a Jazzová sekce během první poloviny roku přichází o možnost pořádání všech koncertních akcí. Počet kapel po zásazích proti Jazzové sekci klesá /není kde hrát/. Po velmi špatném roce 1980 se konečně zvedá zájem pořadatelů z venkov. Alternativní kapely, které přežily předešlý rok jsou na vrcholu popularity a koncertují hojně a často. /Rekordní počet koncertů během jednoho roku zaznamenává EXTEMPORE - 15. To vysoko převyšuje dosavadní roční průměr, který se pohyboval většinou kolem čísla 7./ Česká alternativní hudba je poprvé a s úspěchem prezentována v zahraničí /Velká Británie a MLR/. Tlak úřadů se však stále stupňuje a míst kde kapely nesmí hrát stále přibývá. V polovině roku je jasné, že "záss" na sebe nedá dlouho čekat. Koncem roku 1981, v době kdy je většina alternativních kapel rozpuštěna a chystají se mezi nimi velké personální změny /k nim však již většinou nedošlo/, vychází "Trojanův zákaz", který likviduje konkurenci "státních zaměstnanců" v profi-kapelách zcela nesmlouvavě. "Zákaz" veřejného působení pro 36 kapel, až na jednu výjimku, alternativní kapely nevynechává. Situace se radikálně změnila. Obnovovat kapely pđ starými názvy ztratilo smysl a zbylí protagonisté, pokud se

nevzdali, tvoří a koncertují tak, aby byli pokud možno co nejméně nápadní. Pražská alternativní rocková scéna se stala historií.

ČESKÁ ALTERNATIVNÍ SCÉNA 1972 - 1981 V DATECH

- 1972 - Začátkem roku zakládá folkař Jaroslav Jeroným Neduha skupinu EXTEMPORE. Na podzim zakládá Petr KŘEČAN s Lubošem FIDLEREM skupinu STEHLÍK.
- 1973 - Začátkem roku je zahájena pod vedením Miloše ČUŘÍKA činnost klubu LABYRINT na invalidovně /kapacita 50 míst/. LABYRINT se tak stává jediným místem v Praze, kde si mohou jedenkrát týdně zahrát začínající kapely. V druhé polovině roku má v LABYRINTU premiéru skupina STEHLÍK. EXTEMPORE zápasí s personálními problémy /přicházejí s odcházejí mimo jiné Šůla, Hajdovský, Skácelík/. Koncem roku je schopno vystoupit na vesnické zábavě ve složení: J.J.NEDUHA - v,g,harm, Přema ŠTEVICH - g, PICKWICK - b, Vlasta MAREK - dms. Po dvou písničkách vypnut proud a obsazení se hroutí.
- 1974 - Jazzová sekce svazu hudebníků ČSR zabývá v pražském Radio paláci tradici PJD, zatím v čistě jazzovém duchu - březen 1.PJD, po dvou letech první větší koncertní akce, která není věnovaná komerční pop music. V sále na ROKOSCE pořádá M.Čuřík "1.Přehlídku pražských amaterských rockových a jazzových skupin"/Jero/. V sestavě jedné z "čajových" rockových kapel se objevuje Mikoláš CHADIMA. Na podzim se koná další z koncertů skupiny STEHLÍK /P.Křečan - dms, Luboš Fidler - b, Miroslav "Kanaďan" Fiala - g/ Po něm se kapela na další čas odmlčuje. Křečan začíná spolupracovat s EXTEMPORE, jehož sestava se konečně stabilizovala. Koncem roku se koná v klubu LABYRINT premiéra THE NAIVE EXTEMPORE BANDU s pořadem "PLESNIVÝ EMBRIO" /J.J.NEDUHA - g, v,harm, flutes, V.MAREK - dms, Jiří HRADEC - guit,bg.voc, "Jerry" TOMÁŠEK - b, P.KŘEČAN j.h. - perc/. Odpadlík z undergroundu /vyloučen na schůzi/ John Black SAHARA spolu s Dr.ZAWRACHEM zakládají studiovou skupinu DUŠEVNÍ HROB a nahrávají první LP - "Čtyři lahve". /Kapela byla v izolaci od ostatních kapel alt. scény až do roku 1978/.
- 1975 - Začátkem roku založeno M.Čuříkem "Rockové a Jazzové metodické centrum Rokoska". Po mnoha letech má Praha tak velký sál /kap. 500 míst/, kde se jednou ze 14 dní konají koncerty rockové hudby. V březnu založena skupina ELEKTROBUS /Pavel RICHTER - g,v, Tomáš ZETEK - b,v, Mikoláš CHADIMA - t.sax,harm,metelofon, v, Tomáš VYKOUKAL - dms. Po dvou letech opět začíná pracovat "Klub 1" na Strahově a otevírá se i pro jiné než jazzové kapely. The Naive EXTEMPORE Band pořádá na Strahově premiéru svého druhého pořadu "AZBESTOVÝ GULÁŠ" - ve stejném obsazení. Podzim: 3.PJD v Lucerně. Jako jejich součástí je po urputných bojích uspořádána "1.Jazzrocková dílna". Je to velice důležitý počín pro jakousi "znovulagalizaci" zvuku elektrických kytar na větších scénách. ELEKTROBUS má premiéru v klubu LABYRINT a na festivalu rockových kapel v Příbrami získává jednu z hlavních cen. The Naive EXTEMPORE Band vystupuje s "Azbestovým gulášem" jako první alternativní kapela na samostatném koncertě v tak velkém sále. Koncem roku se však sestava EXTEMPORE hroutí. Křečan začíná spolupracovat s původně čistě folkovou kapelou Alexandra HAJDOVSKÉHO F.O.K - folkové ozvěny Karlína, které se brzy potom zařezuje mezi přední alterna-

tivní soubory.

1976 - V lednu na Strahově premiéra nové sestavy s programem skupiny ELEKTROBUS "Nedefinivní" /P.Richter, T.Zetek, M.Chadima, V.Marek a A.Drvota j.h. - perc. vyhozen hned po premiéře/

4.PJD /Jere/: "2.přehlídka amatérských skupin na Rokosce" se stává součástí PJD. ELEKTROBUS se s úspěchem představuje širšímu publiku.

F.O.K. /A.Hajdovský - g,v, K.Hajdovská - v,perc, M.Hajdovská - v,perc,+ hosté/ začínají svým pořadem "KARLÍNSKÝ VIA-DUKT" odklon od folku, stávají se nezařaditelnou kapelou vypískávanou ortodoxními fans folku tak i ortodoxními fans rocku. ELEKTROBUS se má účastnit společné akce s kapelama undergroundu v KLUKOVICÍCH /duben 1976/. Během 4.PJD však začíná známá akce proti undergroundu. Koncert se nekoná. V květnu má na samostatném koncertě na Rokosce premiéru nový pořad skupiny ELEKTROBUS "VÍLET". Zároveň je premiéra derniérou celé skupiny.

V létě má premiéru nová sestava THE ROCK JOKES EXTEMPORE BANDU /J.J.NEDUHA, "JERRY", Miroslav "Miriš" TOMAN - dms, Jiří MAREŠ - g, KŘEČAN j.h. - perc/ s pořadem STEHLÍK. Hned po premiéře končí KŘEČAN s EXTEMPORE spoluprací.

Zrušeno "Jazzové a rockové centrum Rokoska". Na podzim nastupuje do EXTEMPORE M.Chadima. V. Marek a P. Richter se kontaktují s Křečanem a znovuobnovují skupinu STEHLÍK /P.KŘEČAN - dms,perc Luboš FIDLER - b,v, Pavel RICHTER - g,v,,A.HAJDOVSKÝ - g,v, V.MAREK - perc/ DUŠEVNÍ HROB vydává svou druhou desku "ZIMNÍ VÁLKA". V.MAREK zakládá skupinu AMALGAM.

Koncem roku premiéra nového pořadu The Rock and Jokes EXTEMPORE Bandu - "Milá čtyř viselců" /J.J.NEDUHA, JERRY, MIRIŠ, J.MAREŠ, M.CHADIMA - t.sax,voc,vibes/ v novém klubu v podzemí paláce Metro na Národní třídě - "R Klub". /koncerty 1x až 2x týdně/

1977 - Začátkem roku premiéra znovuobnovené skupiny STEHLÍK.

Členové EXTEMPORE jdou poprvé na "pohovor" na Barták.

5.PJD /jarní/: EXTEMPORE ve spolupráci s pantomimou PASKVIL předvádějí "Milou čtyř viselců" na hlavním koncertě v Lucerně a stávají se senzací PJD. Novým členem kapely se stává díky úspěšnému hostování v Lucerně Marta ZELINKOVÁ - perc. STEHLÍK vystupuje s nemenším úspěchem na "Amatérské přehlídce" v sále DOMOVINA.

V září je otevřeno pod patronací Jazzové sekce nové "Metodické centrum" v sále KARLÍNSKÉ BESEDY /koncerty 1x týdně/ Během jednoho měsíce se pražskému publiku představují skupiny EXTEMPORE - premiéra pořadu "EBONITOVÝ SAMOTÁR", STEHLÍK /Křečan, Fidler, Richter + hosté Dan FIKEJZ - konga, "BRED" - trp, T.ZETEK - cello/, s premiérou pořadu "BLÁTÁK" která je zároveň derniérou, neboť po koncertě oznamuje Křečan, že kapelu rozpouští, F.O.K. s pořadem SRZOMABRA a AMALGAM Vlasty MARKA. Jak s F.O.K. tak s AMALGAMEM spolupracují jako hosté P.Richter nebo Luboš Fidler.

DUŠEVNÍ HROB vydává třetí LP - "DUŠEVNÍ HROB III.". "Centrum" je však přesně po měsíci zrušeno.

Koncem roku zakládají vyhození ze STEHLÍKA skupinu ŠVEHLÍK /L.Fidler, P.Richter, A.Hajdovský + zpočátku Křečan j.h. a další nestálí bubeníci/.

Z EXTEMPORE odcházejí "Jerry" a "Miriš", Neduha oznamuje, že hodlá s kapelou naposledy vystoupit na 6.PJD/konec května 1978/.

1978 - Začátkem roku doplňují sestavu EXTEMPORE Slávek SIMON - b,v a dočasně, do 6.PJD Petr Křečan - dms. V březnu dohrává kapela několik domluvených koncertů ve staré sestavě a po

jednom z nich /ve VŠ klubu v Řeznické ulici/ se dovídá, podobně jako 14 dní před tím ŠVEHLÍK, že má zákeř vystupování ve všech pražských vysokoškolských klubech./Těmi byly Klub v Michalské ulici, na Strahově Klub 1 a Klub 7/.
6.PJD /květen/: Na "amatérské přehlídce" vystupují F.O.K. s pořadem "SNY PSYCHOPATICKÉHO DĚČKA V KRIZI" a definitivně si získávají rockové publikum. ŠVEHLÍK, stále ještě s hostujícím Křečanem, vyhrává hlasování publika a získává tak možnost vystoupit druhý den na hlavním koncertě v LUCERNĚ. Premiéru má nově založená skupina ZABÍ MLEN /Mirek SLAVÍK, Aleš VESELÝ, Vl.ZADROBÍLEK, Jan HOPMAN, Jiří HROMAS - různé nástroje + hosté/.

V Lucerně vystupuje naposledy The Rock and Jokes EXTEMPORE Band /J.J.Neduha - g,v, J.Mareš - g, M.Chadima - saxes, Marta Zelinková - perc, P.Křečan - dms + hosté: C a K VOCCAL - L.Kantor, J.Cerha, Z.Hanzlová, L.Pospíšil, H.Arnetová/ se speciálním programem pro PJD "DŮM Č.P. 112/34". V Lucerně vystupuje i AMALGAM /Vl.Marek - bonga, tabla, Mohan Lal - tabla + hosté P.Richtř - g,v, L.Fidler - g,b,v, T.Zetek - cello, "Bred" - trp. I.Macků - v, flutes/. Při příležitosti vystoupení AMALGAMU se na prknech Lucerny poprvé objevují, a to hned dva "Total Punks".

Po skončení 6.PJD předává J.J.NEDUHA vedení i název kapely z které mimo něj odchází Jiří MAREŠ a KŘEČAN /konec smlouvy/ Mikoláši CHADIMOVÍ, který odchází na pětiměsíční vojnu.

7.PJD /říjen/: po obrovském úspěchu na 6.PJD alternativní kapely tentokrát na hlavních koncertech chybí. Na "amatérské přehlídce" vystupuje pouze F.O.K., které konečně získává na příští rok pozvání na vystoupení v Lucerně.

M.Chadima se v říjnu předčasně vrací z vojny a doplňuje sestavu EXTEMPORE.

Petr KŘEČAN zakládá KILHETS.

F.O.K. končí udoláno problémy amatérského rocku.

Jazzová sekce nachází náhradu za zrušené "Centrum" o několik set metrů dál v sále U ZÁBRANSKÝCH /koncertovat se má lx za 14 dnů/.

Prosinec: premiéra KILHETS /Obsazení mimo KŘEČANA anonymní, celá kapela hraje v maskách/.

Premiéra nové sestavy i nového pořadu THE NEW ROCK AND JOKES EXTEMPORE BANDU "ZABÍJAČKA" /M.CHADIMA - v, saxes, vibes, M. ZELINKOVÁ - perc, S.SIMON - b,v, Josef ZÁRUBA - g, Sl.ŠTANĚK - dms/ v novém pražském klubu "EDEN" ve Vršovicích.

ŠVEHLÍK nachází konečně stálého bubeníka /Ivan PRULU/a do kapely nastupuje jako druhý basista "Jerry" TOMÁŠEK.

1979 - Po koncertě EXTEMPORE v Libouchci /okr.Ústí nad Labem/ je zahájeno trestní stíhání proti M.Chadimovi pro trestný čin výtržnictví. EXTEMPORE začíná mít velké potíže s koncertováním. /Prokurátor nakonec případ nepřevzal a vše skončilo až začátkem roku 1980 pokutou za přestupek/. Důvodem k zároku bylo asi dvacet písniček převzatých od punkových anglických skupin.

8.PJD /duben/: poprvé od roku 1972 vystupuje v Praze nekomerční rocková kapela z druhé strany "opony" - ART BEARS /Fred PRITH - guitars, violin, Chris CUTLER - dms, Dagmar KRAUSE - voc, + hosté: Peter Blackward - bg, Marc HOLLANDER - keyboards/. EXTEMPORE neprošlo povolovacím řízením. Na dnech vystoupit nesmí. V Lucerně vystupuje naposledy a jen pro tuto příležitost obnovené F.O.K. /Alexandr, Mirka a Kateřina HAJDOVŠTÍ s hosty L.Fidlerem, P.Richtřem a I.Paulč/. Na Folimance vystupují ŠVEHLÍK, AMALGAM a KILHETS.

Po 8.PJD odchází Luboš Fidler od skupiny ŠVEHLÍK.

Červenec: EXTEMPORE zůstává opět jen ve třech /Chadima, Simon, Zelinková/
září: THE EXTEMPORE BAND /M.Chadima, Sl.Simon, M.Zelinková,

- Mirko "Ali" Horáček - dms, trp, Ladislav Brom - g/ přípravu-
 je nový program.
- 9.PJD /listopad/: The EXTEMPORE Band zahajuje PJD premierou
 pořadu "VELKOMĚSTO 1" U Zábanských. Druhý den je v progra-
 mu zveřejněna stať "Úkoly české alternativní hudby". Na Fo-
 limance vystupují na hlavním koncertě ŠVEHLÍK, KILHETS, a
 EXTEMPORE, které opět neprošlo povolením řízením. Na od-
 poledních koncertech vystupuje ŽABÍ HLEN /jako host skupiny
 vystoupil i V.BRABENEC/. Jeho hostování spolu s "Úkoly čes-
 ké alternativní hudby" přivedly dohlížetelské orgány do
 stavu zuřivosti./, a nováčci, kteří se ke špičce alternativ-
 ní scény přiřazují - ZIKKURAT /Jiří KRIVRA - g, v Tomáš HAVR-
 DA - dms, Vilém ČOK - b/ a PSÍ VOJÁCI /Filip TOPOL - v, piano
 Vítek KRŮTA - b, Jáchym TOPOL/ o kterých by se spíše dalo
 říci, že byly undergroundovým dorostem.
- prosinec: KŘEČAN odchází do emigrace.
 V EXTEMPORE dochází k poslední personální změně jeho histo-
 rie. L.Broma střídá Jiří "Nory" RADECHOVSKÝ - g, bg.voc, ka-
 pela začíná s přípravou dalšího programu.
 Během roku je dokončeno čtvrté album skupiny DUŠEVNÍ HROB -
 "MEMENTO MORI".
- 1980 - Krize alternativní rockové scény. PJD od této roku až do-
 dnes se nepovedlo uspořádat.
- leden: derniera KILHETS. A.Hajdovský a "Jerry" odchází jí ze
 skupiny ŠVEHLÍK.
- květen: premiéra nového obsazení EXTEMPORE a pořadu "VELKO-
 MĚSTO 2".
- červen: po koncertu nové kapely J.J.NEDUHY MEZANIN ukončena
 činnost "Centra" U Zábanských.
- prosinec: společný koncert EXTEMPORE a ŠVEHLÍK /P.Richtr, I.
 Paulů + dva hudebníci po koncertě hned vyhození. Richtr mar-
 ně hledá po odchodu A.Hajdovského a L.Fidlera náhradu/, v
 Praze-Radotíně.
- DUŠEVNÍ HROB natáčí poslední LP "ZA MÁLO PENĚZ". Hosty jsou
 členové skupiny Extempore a Kilhets.
- 1981 - Konečně se zvedá zájem mimopražských pořadatelů /hlavně Br-
 no a Jižní Morava/.
- březen: EXTEMPORE hraje s úspěchem "VELKOMĚSTO 2" v Londýně
 /M.Chadima, Chris Cutler - dms, Tim HODKINSON - steel g, sax
 organ, Mick HOBBS - b/
- P.Richtr konečně konsoliduje obsazení skupiny ŠVEHLÍK /P.
 Richtr, I.Paulů, Pavel ŠVEC - b, DYKAN - organ/
- červen: poslední vystoupení skupiny ŽABÍ HLEN /Brno/.
 Festival ve Veselí nad Moravou: produkce v duchu 9.PJD. Ne-
 poslední společně vystupují zbytky alternativní scény EXTEM-
 PORE, ŠVEHLÍK a ZIKKURAT. Brzy po festivalu se po nevybíra-
 vém zásahu nových hvězd profi-scény, Pražského výběru, do
 sestavy, rozpadá ZIKKURAT.
- červenec: EXTEMPORE hostem maďarské skupiny HOBBO BLUES BAND
 s kterou absolvuje třídní turné po Maďarsku.
- září: poslední koncert EXTEMPORE /Chvaletice/. Chadima kape-
 lu rozpouští.
- listopad: vydán zákaz 36-ti skupin podepsaný F.TROJANEM
 inspektorem odboru kultury NV Ml.M.PRAHY. Zákaz obsahuje
 jména všech alternativních kapel v tom čase většinou zanik-
 lých s výjimkou skupiny ŠVEHLÍK /v roce 1982 veřejně nevyst-
 oupila a byla zakázána po třech vystoupeních konaných pod
 názvem MARNO UNION - P.Richtr, A.Hajdovský, P.Švec, I.Paulů -
 začátkem roku 1983/.
- Svazu hudebníků - pobožce Praha, se Trojanem zakázáno další
 zřizování a zprostředkovávání kapel. U SH byla zřizována
 většina alternativních kapel, které jsou díky tomuto zásahu
 bez "papírů".

ČESKÁ NEOFICIÁLNÍ ROCKOVÁ SCÉNA PO ROCE 1981 však zničena Trojanovým zásahem nebyla. Úředníci různých ministerstev, kteří předpokládali, že "Trojanův zákaz" zlikviduje oblast rockové hudby, která nebyla pod přímou kontrolou Moci, se přepočítali. Nové kapely, které obsadily posty uvolněné "Pražskou alternativní scénou" nezačaly vznikat jenom v Praze, ale v daleko větší míře než tomu bylo po celá 70. léta i na venkově. Zatímco nové pražské kapely "PRAŽSKÁ NEW WAVE", se vrhly na kopírování anglo-americké singlové produkce, mimopražské /začátkem 80. let hlavně "Erněnská alternativní scéna"/ kapely pokračovaly a dále rozvíjely to, co se Moc snažila koncem roku 1981 v Praze s definitivní platností zlikvidovat.

"PRAŽSKÁ NEW WAVE". Myslím, že kapely, které ji tvoří, by se daly definovat podle několika společných znaků. Jsou to kapely, které začaly v období Pražského vzduchoprázdna mezi zákazem "Centra u Zábranských" a zákazem Trojanovým. Rok narození jejich protagonistů se pohybuje kolem 1958. Jejich tvorba je dosti nepůvodní, ovlivněná písničkovým a středním proudem anglo-americké rockové produkce. Být poměry jen o trochu liberálnější, nemělo by být problémem, aby oživily ztrnulou pop-music. Jenomže poměry jsou takové, jaké jsou. Jejich vstupu do oficiálních sfér brání s největší pravděpodobností dvě věci. Tou první je nesmyslný systém "uměleckých" agentur, jejichž počet zaměstnanců je limitován podobně jako ve výrobních podnicích. Těch několik míst, které v agenturách zbývají pro rockovou muziku, si státem placení rockeři dobře hlídají. /Systém limitovaných pracovních míst byl vytvořen začátkem 70. let a není proto divu, že za celou popisovanou dobu se v Praze zprofesionalizovaly jen dvě kapely - ty, co měly největší známosti - což je jistě na tlačenici, ke všemu ochotných rockerů u zadních vrátek agentur málo/ Tou druhou jsou texty. I když jsou proti létům minulým o něco opatrnější, přeci jen se podstatně odlišují od masmédiové "New Speech". Věnují se problémům reálným a popisují je jazykem lidským! A i když zatím přebírají anglo-americký repertoár, nebo jsou jím podstatně ovlivněny, nelze je ve většině případů obvinit z pouhého kopírování. Zdá se mi, že na rozdíl od anglo-amerických vzorů je jejich hudba daleko opravdovější a současně česko je z ní cítit.

Začátkem roku 1982 je v Praze otevřen "Junior klub" Na Chmelnici, kolem kterého se pražské kapely New Wave sdružují a kde také často koncertují. Během krátké doby si získávají popularitu čerstvě dobořilých fanů. Tak rychlý vzestup popularity kapel JASNA PAKA PRECEDENS, GARÁŽ, MAMA BUBO, LETADLO, A-64 a dalších, Moc viděl. Na jaře roku 1983 se rozhodla jednat. V Tribuně /čtrnáctideník KSČ/ vychází článek "Nová vlna se starým obsahem", který oživuje slovník používaný proti rockové hudbě v začátku 60. let i 70. let. Jak autoři /inspirovaní MV/ správně předpokládali, článek v tomto týdeníku se rovnal příkazu. Koncem roku 1983 je v Praze opět mrtvo. Ale rocková hudba je nezníčitelná. V druhé polovině roku 1984 se v Praze začíná koncertovat znovu. A mimo kapely napadené Tribunou, které hrají pod novými názvy, se objevují kapely další a všechno jede dál.

BRNĚNSKÁ ALTERNATIVNÍ ROCKOVÁ SCÉNA: I kapely této scény se začínají formovat ve stejném období jako kapely "Pražské new wave" a i jejich ročník narození je přibližně stejný. Přesto je jejich produkce podstatně odlišná. Právě tam totiž hrály pražské alternativní kapely v dobách, kdy se pro ně Praha stala uzavřeným městem. Je zřejmé, že i když pro ně byly koncerty alternativních kapel nebo nahrávky undergroundu velkou inspirací, nechaly jim dost prostoru pro vlastní fantazii. Myslím, že se dá bez obav říci, že kapely JEŠTĚ JSME SE NEDOHODLI, ODVAŽNÍ BOHŘÍCI, TRÍRYCHLOSTNÍ PEPIČEK, SLEPÉ STŘEVO a další, jsou přímými pokračovateli "Pražské alternativní scény". Jejich muzika je originální a nad jejich texty naskakuje husí kůže, nejen pro jejich otevřenost a přímost

s jakou popisují svět reálného socialismu, ale i pro jejich básnickou kvalitu. Brněnské alternativní kapely vystupovaly v letech 1982-84 většinou na společných akcích nazývaných Valná hromada. Bohužel už je s tím konec. Většina kapel byla založena vysokoškolskými brněnskými koleji a skončila po tom, co jejich členové ukončili školu. Je zřejmé, že by rok 1985 brněnské alternativní kapely stejně nepřežily. K první akci proti nim došlo několik dní před nástupem většiny hudebníků na jednoroční vojenskou službu a tak StB v likvidaci brněnských kapel zastoupila armáda. Jistě nikdo nepochybuje o tom, že nebyť toho, StB by svou akci dotáhla do vítězného konce.

V současné době, myslím, můžeme konstatovat, že likvidační zásahy z přelomu desetiletí, se minuly účinkem. Snaha po původní rockové tvorbě zůstává. Kapel vzniká čím dál tím víc a na mapě "neoficiální" rockové scény se objevují stále nová střediska. Myslím si, že od šedesátých let nebylo v Čechách tolik kapel jako je dnes, a to je také důvodem, proč se mi zdá, že veškeré další rozlišování "neoficiálních" skupin ztrácí smysl. Vznikla totiž "Česká neoficiální rocková scéna" do které můžeme zařadit jak dále tvořící protagonisty rozbité "Alternativní scény pražské a brněnské", tak i dále tvořící protagonisty rozbitého undergroundu, "Pražskou new wave" i mnoho dalších kapel vznikajících mimo velká centra, st jsou již tyto kapely inspirovány čímkoliv.

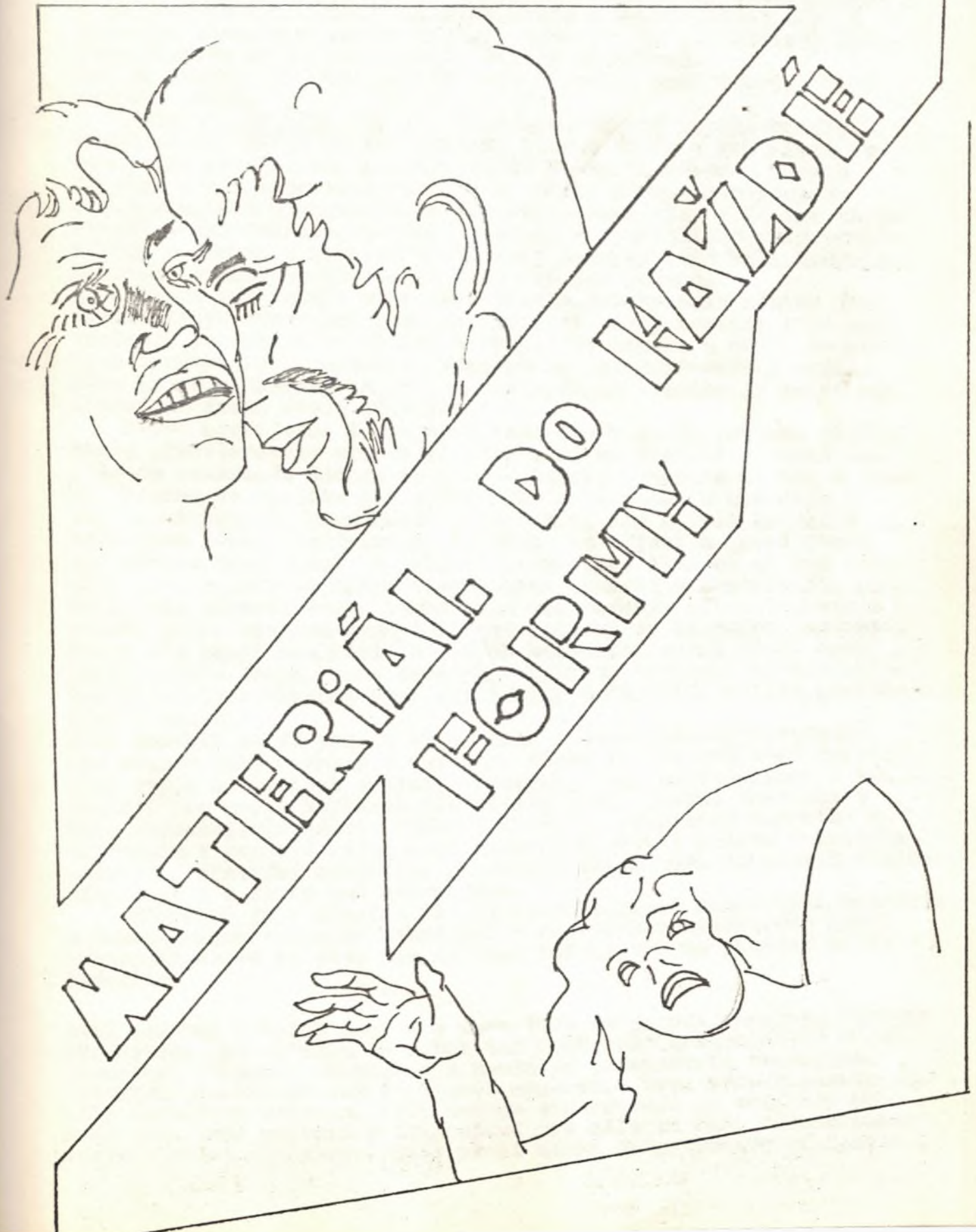
PERSPEKTIVY NEOFICIÁLNÍ ROCKOVÉ SCÉNY. Jsou různé. Některé kapely či osobnosti nemají šanci vystoupit veřejně, jiné musejí za svým koncertem odjíždět daleko od místa bydliště, jiné zase mohou vystupovat jen v místě svého bydliště, některé vystupují jen v soukromí, jiné před širším publikem, jiné nahrávají doma. Ale díky velkému rozšíření kvalitních kazetových magnetofonů se podstatně zjednodušila práce s nezávislým distribuováním nahrávek. Pokud jde tedy jednotlivci nebo kapelám jen a jen o tvorbu, není v silách Moci, zabránit tomu, aby se dostala tam, kam je určena - k posluchači.

Nezáleží tedy na tom, jakým způsobem byla nahrávka pořizena /jestli v domácím studiu, nebo na veřejném či soukromém koncertě/, ale na tom, co je schopna posluchači říct. Monopol Moci na produkci rockové hudby je začátkem sedmdesátých let definitivně zlomen, a to by snad mohlo změnit vztah Moci k rockové hudbě, z které by se pak mohla /a taky měla/ stát rovnoprávná a nediskriminovaná složka naší hudební kultury.

Praha 1986

===== Santa Klaus =====

MATERIAL

MATERIAL DO KAŽDÉ FORMY

Byl to do nedávné doby zcela neznámý a podivný konglomerát, který tvořil v hluku decibelů a esteticky spletených koláží a v jaké-si netlumené diabolické harmonii. Skladby ve stylu new-wave na rytmické bázi funku, country-jazzu s prvky improvizace o charakteru free, industriálního rocku s harmonickými sóly a dobovými akcenty - musíme říci, že toto vše je stylisticky upraveno, protože to je věc kritiky velice sledovaná. Byl to zkrátka hudební "guláš" ale "konečná věc" tvořila vždy logický celek.

Skupinu MATERIAL tvořili instrumentalisté reprezentující různé obměny černé hudby: Jamaiky Queens Funku a New Black Music; jmenovitě černí avantgardisté Sonny Sharrock a Ronnie Drayton - oba kytaristé, houslista Billy Bang, perkusionista J.F. Lewis, dále představitelé newyorské nové vlny: George Cartwright - saxofonista, Michael Beinhorn - specialista přes syntezátory a efekty a nakonec 25-ti letý baskytarista Bill Laswell. Bohužel v této sestavě hrál MATERIAL jen jednou. Na deskách však hráli vždy něco jiného, jakoby měla muzika jiný význam, ikdyž efekt byl podobný. Kritici tehdy napsali: "To není výsledek perfektně dokončené a vymořené aranže a uměle budovaných harmonických faktur, ve kterých se lze muzikantsky vyžít. Laswell je mimořádný talent, nadaný hráč, od kterého je každá následující fráze novou příhodou."

Slova nepřijemná i příjemná vzhledem k naději, kterou jejich hudba představovala pro "nový jazz". Dá se říci, že se spíše čekalo se zatajeným dechem na rozpad kapely. Nakonec se tak nestalo. Skupina se spojila při mystických sessionech s rockovým experimentátorem Brianem Knaem a černou dívkou z tria La Belle - zpěvačkou Nonou Hendryxovou. Zkrátka se objevila nová deska pod názvem "One Dawn" a celkové zaskočení. Alespoň se tak všichni cítili, protože místo očekávaného epokového muzikálního díla se zde objevil soul. Deska byla mistrovským dílem v oboru a starší hráči doslova vypíplali své skladby do krajních možností. Znovu zde hrají muzikanti z jiných hudebních směrů např. Fred Frith, Archie Shepp, Nona Hendryx - bylo to osvěžení alba, zvláště tím šilenstvím hip-hop tzn. stylistiky dominující u lidí působících v soulu.

Bill Laswell se dá poznat už ne jako instrumentalista, vedoucí, ale rovněž jako aranžér a režisér. Album se bez reklamní kampaně mimo svých uměleckých ambicí, nedostalo mezi bestsellery. O rok později lze najít MATERIAL pod křídly firmy Herbie Hancocka s více objasňujícím názvem "FUTURE SMOOK" a kompozice Laswella a Materialu v popředí zájmu mezi odborníky. Tento přelom v kariéře souboru / finanční stabilita / umožnil Laswellovi dokončení vlastního studia a firmy pod názvem OAC.

MATERIAL jako skupina už navystupuje, kromě ukázkových koncertů s Herbie Hancockem, nebo nahrávání v newyorském studiu, kde hrají muzikanti, které by jste tam nejméně čekali, vše na pozvání Billa Laswella.

Bill LASWELL založil soubor v roce 1979 za pomoci manažera Giorgio Gomelského. Ze začátku to nebyl tak neobvyklý soubor, navíc s nejednotným složením skladeb a s nestálým personálním obsazením. MATERIAL působil hlavně v oblasti session - tzn. jeho koncerty měly charakter session. Před každým vystoupením se ustálilo pořadí, byl znám vedoucí a účinkující pak měli za úkol demonstrovat svoje vlastní představy. Bill plnil úlohu despotického dirigenta,

jakého si organizátora "Živé muziky.

Říky tomu, že si vyslechl každého nového hráče /zájem byl dost veliký/ byl zaručen přísun nové "krve" a invence. Bill Laswell tak pracuje už dlouho a není to zrovna jednoduché, vždyť pro MATERIAL pracuje okolo dvaceti muzikantů a jejich skladby a konfigurace se mění podle potřeb a ideí. Úvonnou zahradu scuboru pak tvoří šest Lp-desek a ještě několik dalších alb /čtyři jen jako session/.

MATERIAL je prostě tým universálních lidí. Poslední věci lze najít na společné desce s Herbie Hancockem "HARD ROCK" a na albu "SOUND SYSTEM", které jsou tvořeny novými postupy.

Má se, že se nelze vyhnout "havárii" při tak ambiciózních plánech jaké MATERIAL má. Může se to stát při hraní nebo nahrávání, ale nemůže se to stát Bill Laswellovi. Proč? Ostatně hovořil o tom pro časopis BLACK MUSIC. Hovor se týkal nejbližší budoucnosti .

* Snaží se o vypracování nového způsobu využití syntezátorů a elektroniky. Akustické nástroje a jejich zvuky jsou podobné lidské řeči. Syntezátory skrývají v sobě ještě něco neobjeveného. Jsou to dokonalé nástroje schopné nahradit cokoliv. To je bod, na který se chci nyní soustředit ?

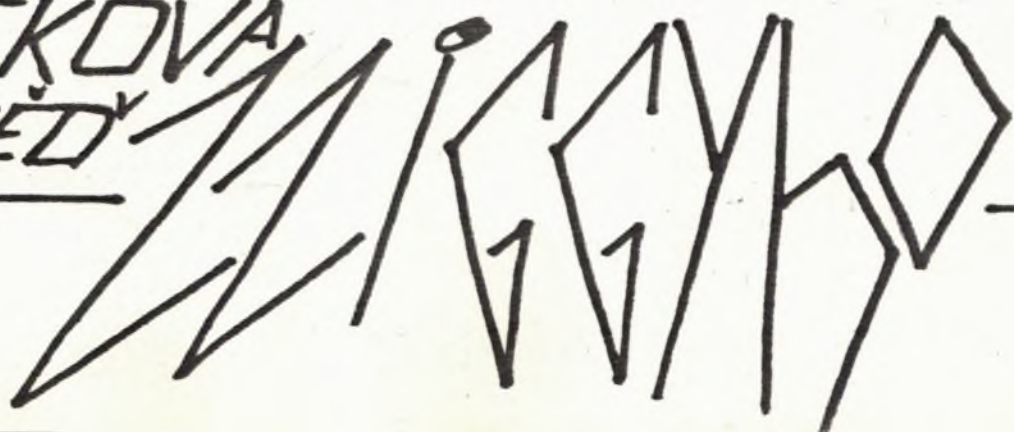
Dokazuje to ve spolupráci s japonskými divadelníky, kde mluvené slovo přenáší do nové technologie zvuku .

DAVID

BOWIE

ROCKOVA
7POVED'

ROCKOVÁ ZPOVĚĚ ZIGGYHO

Psaní mi nejde snadno. Dokud jsem byl studentem umělecké školy, maloval jsem. Pak jsem zjistil, že v malování nejsem dobrý a tak jsem se dal na psaní písní, abych řekl slovy to, co jsem chtěl říci malováním. Fakt je, že to nebylo jednoduché. / 1973 /

Vždy napřed napíši melodii. Pak přidám verše, které jsem napsal na melodii a upravuji co je třeba. / 1973 /

Maluji hudbu, tvar, který by měla mít. Musím namalovat pocit z ní, protože jej nedokáži jinak vysvětlit. Hudebníci, kteří se mnou spolupracovali se již tento jazyk naučili. Je to velmi přínosné hudbě / 1978 /

Nechtěl jsem podat příliš mnoho názorů. Chtěl jsem ukázat obrazy dneška, podle kterých tvoříme naše standarty a podle kterých žijeme. A tyto obrazy jsem dal do písní.

Víte, důraz, který se klade na to, zda má umělec "hloubku" či ne, mě trochu otravuje, protože nechci být takový. Cílem umělce je pouze zkoumat, objevovat. To je to o co mi jde, zkoumám a výsledky předkládám. / 1972 /

Musím vysvětlit, že nevím zcela určitě, o čem ve svých písních vypovídám. Snažím se dát dohromady body, okruhy, které mne zajímají, trochu to zmást, zamotat a z toho je píseň. Lidé, kteří si ji poslechnou si z toho musí vybrat určitou informaci a ta se pak z části shoduje s informací, kterou jsem stvořil.

Všechno co mohu říci, "Všimli jste si toho - a co to znamená?" To je všechno co mohu písní dokázat. Nemůžu říct "tohle je takhle". Nemůžu to říct, protože já to nevím! Já to nevím! / 1973 /

V zásadě nemám rád hudbu, kterou jsem dělal v posledních letech. Zapoměl jsem, že nejsem hudebník a nikdy jsem jím nebyl. Chtěl jsem vždy být filmovým hercem a režisérem, a tak se podvědomě obě tato média smísila. Snažil jsem se uplatnit filmové zásady do hudebního ztvárnění. A to nejde. / 1976 /

Nedostatek textů na desce LOW ukazuje, jaké jsem měl obtíže s psaním v té době. Ještě v Los Angeles jsem se stále vracel k tématům v rocku obvyklým. Byl jsem slepý ke všem jiným hudebním možnostem. Na LOW jsem musel vymyslet nový hudební jazyk pro svůj nový život. Je tak osobní, že očekávám, že bude nesprávně interpretován. / leden 1978 /

LOW je reakce na svět amerického rock and rollu. Říkal jsem si "proboha, přehodnoť, proč jsi se dostal do tohoto místa. Dělal jsi to všechno proto, abys jim dělal v L.A. šaška? Stáhni se zpátky. To co teď potřebuješ, je podívat se na sebe trochu přísněji. Najdi si nějaké lidi, kterým nerozumíš a nějaké místo, kde nechceš být a přinut se tam žít. Nakupuj si sám", a to je přesně to, co tě dělám. Mám být nad autoopravnou v turecké části Západního Berlína. / listopad 1977 /

LOW jsou mé pocity z některých míst. "Warszawa" je o Varšavě a o ve -
lice ponuré a zachmuřené atmosféře, kterou jsem v tomto městě zažil.
"Art Decade" je Západní Berlín. Město odříznuté od svého světa, umění
a kultury, umírající bez naděje na záchranu. "Weeping Wall" je o Berlín-
ské zdi a o mizérii toho všeho. "Subterraneans" je o lidech, kteří
zůstali ve Východním Berlíně po rozdělení - všimněte si vzdálených
jazzových saxofonů, které představují vzpomínku na to, jak to bylo dřív.
/ říjen 1977 /

První strana LOW je celá o mně. "Always crashing in the same car" jsou
samý sračky, ve kterých lituju sám sebe, ale druhá strana, to jsou hu-
dební postřehy, mé reakce na východní blok, nato, jak Západní Berlín v
tom všem přežívá, což jsem slovy nedokázal vyjádřit. Nejlépe to vystihu-
je hudební plocha.

Ze všech hudebníků, kteří tvoří v hudebních plochách, se mi nejvíce líbí
Brian Eno. Nezajímá se o souvislosti, je to člověk s prapodivnými názory.
S některými se shodují velice snadno, ale jiné jsou zcela mimo mě. Jeho
analytické studie kybernetiky a aplikace na hudbu, a pak jeho celkový
distinguovaný přístup k umění. Je to velmi sympatické, všechny ty
bláznoviny..... Navíc má smysl pro humor - čtyřicet minut z každé ho-
diny, kterou jsme spolu strávili, jsme řvali směchy. Znáte Frippa?
Je neuvěřitelně směšný. Ti dva spolu miráží v jednom studiu vytvářejí
spoustu náhodného humoru. Co se mi na této desce nejvíce líbí je, že kaž-
dá skladba byla tvořena jinou metodou. Mnoho lidí hodnotilo Low jako
Enovo album. Samozřejmě jeho příspěvek byl velice důležitý, ale já jsem
se přitom také zapotil. Byl jsem zklamán reakcí tisku. Měl jsem o novi-
nách lepší názor.

Na "Warszavě" jsem chtěl zachytit hudbou obraz polského venkova. Bria-
novi jsem řekl: "Podívej, chtěl bych složit pomalou muziku, ze které by
byl velice emotivní, téměř religiozní pocit. To je vše, co ti chceš pro
začátek říci. Co navrhuješ?". Matematickou metodou náhodného výběru
Brian vybral akordy a rytmické úseky, ke kterým jsme každý zvlášť na-
točili části hudby. Brian je spontánní svým vlastním pomalým metodic-
kým způsobem. Ponechává náhodám čas, aby vznikly, zatímco já pracuji rych-
le. Většinou pracujeme každý samostatně, takže ani neslyšíme, co ten druhý
skládá. Zní to velice matematicky a ledově, ale nijak to nesnižuje cel-
kový hudební dopad. Výsledný dojem je dán předložením emotivní síly, kte-
rá člověka osloví. / říjen 77 /

Heroes - není to asi příliš veselá deska, ale nebylo to mým záměrem.

Je to dáno postřehy, které jsem na desce zachytil.

Text každé skladby jsem napsal za pět až šest minut a desku jsme nah-
rávali pouze několik týdnů. Kdybych ji dělal sám, ani by to tak dlou-
ho netrvalo. Nerad se vracím a opravuji, rychle mě to přestává bavit.
Berlín je město, které tvoří sříže pro smutné lidi, kteří se opíjejí,
protože stratili iluze. Zabýval jsem se tím městem dost intenzivně,
člověk nikdy neví, jak dlouho tam vydrží. To je taky jeden z důvodů,
který mne k Berlínu přitahoval. Je to pocit, který jsem se snažil za-
chytit také na obrazech, které jsem tam namaloval. Maloval jsem sérii
obrazů o Turcích, kteří žijí v berlínské čtvrti Neukoln. Jsou velice
izolovanou komunitou a žijí ve velice špatných podmínkách. A tato
realita samozřejmě přispěla k náladě na Low a Heroes. Chci tím říct,
že když se potkáte s takovouto zkušeností, je velmi těžké zpívat
"Mysleme všichni na lásku a mír" , vlastně ne Davide, proč
jsi to vlastně řekl, to byla špatná poznámka, protože to je přesně
to, kam je třeba se dostat, k soucitu. Titulní skladba Heroes je o
tom, jak se postavit k této realitě. Jediný stracený a zatracený hr-
dinský čin, který člověk ze sebe může v takovéto chvíli dostat, je
pokusit se dál žít a radovat se z pocitu, že je naživu, přes všechny
pokusy o tvůj život. / říjen 1977 /

Jedinou skladbu, která měla děj, jsem vybral jako titulní. Mohl jsem vybrat kteroukoli jinou, protože album nemá žádnou koncepci. Měl jsem pocit, že použití uvozovek v názvu dá určitý rozměr ironie slovu hrdinové a nebo celému konceptu hrdinství. Situace, která skladbu inspirovala, je myslím dost ironická. Album se natáčelo ve studiu Hansa By The Wall. Berlínská zeď je 20 až 30 metrů od studia a výhled byl přímo na ní. Je tam strážní věž a každý den se pod ní scházel chlapec s dívkou a já jsem si říkal: "Proč si z celého Berlína vybral jako místo ke schůzce právě lavičku u zdi pod strážní věží?" Předpokládal jsem, že jejich vztah v nich vyvolává pocit viny a tak si uložili tuto překážku, aby pocit viny odčinili tímto "hrdinstvím". Použil jsem to jako základ..... Věřím v tato dvě poslední alba více než v cokoli, co jsem dosud udělal.
V Low a především v Heroes je mnohem víc srdce a emocí. /listopad 1971

Lodger - první skladba "Fantastic Voyage" : to je zcela určitě pop. Co je na ní zajímavého je postup. Zahráli jsme stejnou sekvenci akordů čtyřmi různými způsoby a přesně to samé se opakuje na jiných místech desky. Je to o pocitu zmaru nad tím, že tak mnoho věcí v životě je mimo možnost ovlivnění jednotlivcem, a že rozhodnutí druhých může rozhodnout o tom, jestli se druhý den ještě probudíš.
Move on - to je jasně romantická věc. Nejzajímavější je prostřední pasáž. Hrál jsem si některé staré pásky s mými nahrávkami a náhodou jsem jednu pustil pozpátku. Zdálo se mi to dobré a celou věc jsme nahráli pozpátku notu po notě, a pak přidali vokály.

NA DRUHÉ STRANĚ

JUGOSLAVSKÉHO
ROCKU

NA DRUHÉ STRANĚ JUGOSLÁVSKÉHO ROCKU

Svůj vzlet zaznamenala jugoslávská nová vlna v letech 1980-82, kdy se stala nejvášnějším a muzikantsky nejhodnotnějším směrem jugo-rocku té etapy. Na rozdíl od anglického punk - rocku, který se ve své první fázi neuznával nic ze "staré" vlny, jugoslávská new wave čerpala z tradice a změnila ji do nového, rockového pořádku. Ale někde bylo chybou bourat to, co ještě nebylo ani vybudované.

Půza nové vlny měla vliv i na chování a mluvu vedoucího legendárních Bielo Dugme Gorana Bregoviče, člověka, který postavil na Balkáně rock and roll na nohy.

Nová vlna si od samého počátku nemohla stěžovat na nezájem odborníků kteří rychle ocenili možnosti a perspektivu nového směru. Jejich názory a propagace umožnily mnoha mladým souborům nahrát desky, což bylo dobré především pro skupiny, které patřily ke špičce nové vlny. Nástup jugo-wave neuchránil ani vydavatele a jejich ceny za jednu gramodesku. Ostatně diskografie jugoslávské vlny obsahuje stovky titulů. Mezitím také dochází k "odpadnutí" rockových velikánů tzv. Bijelo Dugme, Parni Valjak, Biblija Čorba, které se zachvěly pod náporem mladé nové vlny.

Ale punk rock, jako neperspektivní směr začal mizet z jugoslávských scén. Jediným souborem, který zůstal věrný ideálům z roku 1977 a který nad vše stavěl angažovanost své hudby byla skupina PANKRTI. Kapela zůstává věrná rychlému stylu, ale od čistého punk-rocku nastoupila cestu ke zralému, agresivnímu stylu se smělymi, politizujícími texty. Pankrti hrají v rytmu "God Save The Queen". Dokonce i Starý šanson "Bandiera Rossa", který můžeme najít na čtvrté desce souboru pod názvem "Rudé Album".

Další dva protagonisté punk rocku v Jugoslávii, skupiny PRILJAVO KAZALISTE a ELEKTRICNI ORGAZAM, se výrazně odklonily od svých vzorů a svoje současné skladby produkují ve stylu The Rolling Stones, např. Prljavo Kazaliste svoje LP "Krok Do Sna" /83/ a EP "Les Chansones Populaires" /83/ a "Jak Nowi Beben" /84/. Tato LP jsou pro tyto dva soubory nejcharakterističtější.

První album bělehradských IDOLÁ "Obrona i Ostatnie Dni" dostalo ocenění jako jedno z nejzajímavějších LP jugoslávského rocku, přesto že mu kritici vytýkali jeho velkou zainteresovanost v religijně-metafyzické tematice. Desku nahráli v Londýně pod dohledem producenta Boba Paintera. Jejich další LP "Čokoláda" obsahovalo hudbu spíše na odreagování. Tím pádem se deska stala, díky melodii ala padesátá léta s nádechem disco, jednou z nejpopulárnějších desek jugo-rocku. Tato deska byla směrníci vývoje tohoto velmi dobrého souboru.

Další kapelou, která hraje na pomezí stylu IDOLI a art-rocku je formace U SKRIPCU. Soubor vyprodukoval několik alb, které byly přijaty celkem dobře a druhá z nich pod názvem "O, JE I" získala dokonce titul "Deska roku 83".

Po deseti letech anonymity činnosti vydala kapela KOZMETIKA své první album, které vyvolalo silnou odezvu na hudebním trhu. Přes čtyři roky realizovaný projekt hudebně připomínal svou formou díla dus Brian Eno + David Byrne. Vše bylo dílem bělehradských intelektuálů: pracovníka rozhlasu Sloba Konjoviče, malíře Vlaje Jovanoviče a filmového režiséra Vladimira Jovanoviče.

Po rozpadu souboru Sarlo Akrobata vznikly dvě nové formace: KATARINA I a nejvíce originální jugoslávská kapela DISCIPLINA KIGME. Hudba DK má v sobě dvě tradice. Jedna je ta, co zde zanechal Jimi Hendrix a druhá, díky textům a způsobu hraní na nástroje se blíží punk-rocku. Do této doby vydala DISCIPLINA KIGME jedno album a s napětím je očekáváno další v pořadí.

V Jugoslávii samozřejmě došlo k tomu, že se ujaly i soubory stylu, jakým je techno-pop. Nové skupiny BEOGRADPLAKI PINGVINI či VIDEOSEX se však netěší široké popularitě. Vyjímkou tvoří duo DENIS I DENIS, které zaujalo elektrickými rytmy a jejich první LP se stalo nejpopulárnější deskou uplynulého roku. Za zmínku stojí ještě humorně tvořící D'BOYS a jejich dvě LP desky.

Velice originální směr vznikl v Sarajevu. Dostal název "nový primitivismus", který spojuje černý humor s rockovými kolážemi. Ideologem nového směru je tvůrce "Manifestu nových primitivů" Muhmed Kolaren a hlavním představitelem skupiny ELVIS J. KURTOVICH AND HIS METEORS a ZABRANJENO PUSenje /LP "Das is Walter" /.

Závěrem pak chceme upozornit ještě na některé zajímavé novovlnné soubory, jakými jsou FILM /LP "Všechny divy světa"/, LACMI FRANO /LP "Live", "Slon v porcelánu"/, LUNA a HAUSTOR /LP "Třetí svět"/.

Na úplný konec ještě několik slov o slovinské alternativní scéně, která prakticky v jiných částech SFRJ neexistuje. Nejvíce známá je kapela LAIBACH, která hraje tzv. post industriální hudbu. V podstatě jde o umělecký soubor, jehož členové se až do vzniku souboru věnovali různým médiím - tzn. malířství, komiksům, filmu, videu. Soubor vydal v Anglii dvě mini-LP. Naproti tomu v Jugoslávii díky jeho "Totalitnímu" image dochází ke kontraversím a často k zákazům vystupování.

G.B. + H.d.G.

Yes

TREVOR

HOR

Frankie Goes To Hollywood

TREVORN HORN

Rok 1984 byl dost ubohý na vydařené hudební věci a navíc vejde do historie rocku jako nástup kariéry skupiny Frankie Goes To Hollywood. 28 týdnů vládli a 13 prvních míst získali v Británii se svými dvěma singly. To se zatím nikomu nepodařilo. Za tvůrce tohoto projektu je považován Trevorn Horn - největší studiový mág od dob Phila Spectora.

Trevorn Horn se narodil před třiceti pěti lety v Durhamu v Anglii. Vyrostl u písniček The Beatles a Dione Warwickové, které nepřetržitě zněly z domácího gramofonu. V devatenácti letech ukončil školu a seskupením a často se vydával na cesty. Po jedné rvačce s policií ho vyhodili od bandu Gary Glittera a on si postavil vlastní nahrávací studio. Pravděpodobně si vůbec nepřipouštěl, že to byl nejdůležitější krok v jeho životě.

Díky románu s disco zpěvačkou Tinou Charlesovou se poznal s multi-instrumentalistou Geoff Dawnesem. Krátce na to pak spolu založili duo Buggles. Jako rození perfekcionalisté pracovali tři měsíce na jednom snímku, a jak sami řekli "chtěli jsme dát do čtyřminutové skladby vše, co jsme se zatím naučili". Singl s názvem "Video Killed The Radio Star" byl prvním světovým hitem Horna a dosáhl nákladu pěti a půl milionu výtisků. Inspiraci měli v science-fiction J.G. Ballarda.

Po rozpadu Buggles se Horn s Dawnesem přesunuli do formace YES, což znamenalo, že se jen prodloužila agonie této kdysi známé skupiny. Mezitím Horn spolupracoval se skupinami Spandau Ballet a Dollar, ale velký úspěch zaznamenal až jako producent desky "Lexicon of Love" skupiny ABC. Na tohle legendární album se podařilo Hornovi zasést většinu stylů taneční hudby.

"Když jsem poznal ABC byla to nevyvinutá skupina, která měla různorodé, většinou nerealizovatelné plány. Já jsem je usměrnil a uskutečnil jejich sny!"

Následující Hornův krok byl dost nepochopitelný. Dal se dohromady s Malcolmem McLarenem. Výsledkem bylo album "DUCK ROCK", na kterém poprvé v Anglii registrujeme prvek zvaný "scratch", a který si vymysleli discjockeyové z New Yorku. "Skřipání" spočívá v otáčení gramodesrapové hudby. Horn prohlásil, že album "DUCK ROCK" byla nejlepší deska na které dělal.

"Pracovali jsme s dokonalou technikou. Bylo to fantastické. Malcolm dělal základ a nahrával fráze, já kombinoval jak jsem chtěl. Nic jsme neměli dopředu naplánováno."

"Po těch experimentech jsem hledal spolupráci s kapelami, které uměly hrát a jednoznačně mi záleželo na stylu "rock pro dospělé", který kraluje americkým hitparádám."

Volba padla na Foreigner, ale Horn nakonec vsadil na nově sestavenou kapelu Chrise Squiresa CINEMA. Když vokální partie naspíval Jon Anderson, název skupiny se naturalním způsobem změnil v YES. Album "90 125" bylo dílem Hornovým, který se tak přičinil o návrat tohoto skoro zapomenutého "dinosaury". V prvních třech týdnech po vydání se prodalo půl milionu kusů této desky. Singl "Owner of A

Lonely Heart " skončil na prvním místě britské hitparády, ale nejzajímavější je, že se maxisingl s touto písní dostal do taneční kategorie. YES na diskotéce !!!

"Je to nejlepší píseň na albu. Při jejím natáčení jsem se sebe vydal všechno. Po několika letech měla skupina skutečně svůj první hit."

V době kdy se "Owner of A Lonely Heart " dostala do amerického šebříčku, kralovala uš Británii skupina Frankie Goes To Hollywood. Horn se postavil do čela tohoto souboru a začal budovat kariéru skupiny, protože ona se musí stát největší sensací. Od této doby se začíná o skupinu vzorově starat. Ještě v roce 1981 spolu s managemem Johnem Sinclairem založil síť nahrávacích studií pod názvem "SARM" / Sound + Recording Mobiles /. Po uzavření spolku s Paulem Morleyem z New Musical Expressu vzniká desková "ZTT" /Zank Tum Tum /. Prvním činem triumvirátu bylo vydání manifestu, ve kterém se mimo jiné píše : "Vydávání našich desek vás nezabaví životních problémů. Je to zábava, kterou si vás chceme naklonit. Tato příjemnost vás dá více vnitřního klidu, který je to, co potřebujete. Hudba je to srozumitelná, precizní a může vás inspirovat."

Horn si spolu s FGTB uvědomili /vzhledem ke spokojenosti, která v pop-music vládla /, že mohou ještě šokovat. The Sex Pistols byla první skupina jejíž singl No.1 se nehrál v rádiu . Písníčku FGTB "Relax" potkal podobný osud vzhledem k nemorálnímu podtextu. Druhá Sp deska FGTB "Two Tribes" se bezprostředně po vydání objevila na čele britského hudebního šebříčku. Video-clip k tomuto snímku /spolupracovali i Creme-Godley z 10cc/ vyvolal velký rozruch na několika ambasádách. Konec roku 1984 přinesl desku s názvem "Welcome To The Pleasure Dome", která ihned získala platinové ocenění. Ikdyž se dá desce dost vyčíst, lze ji považovat za jeden z nejlépe realizovaných produktů posledních let. Vše vytvořila společnost "ZTT" a kromě Frankie Goes To Hollywood zde nahrávají skupiny Propaganda a Art of Noise, za kterou se skrývá sám Trevorn Horn.

" Dobrý a populární singl je jako šablona. Největší problém je ho dobře nahrát. Musí být prostě dokonalý ! Genií si lidí, kteří hrají jednoduše, ale dají do toho všechno. Jistotou každého singlu je to, že jeho aranž musí podkreslovat hlavní poselství. Desky se slabým feelingem se nikdy nestanou velkými ! "

To je recept mistra HORNA . Jednoduchý, že ?

PŘEŽILI V JÁMĚ LVOVÉ...

... /fotografie z koncertu Precedens v Ústí n.L./
9. 4. 1986

Ono to s tím českým blues není tak žhavý, jak se zdá na první pohled. To jsou spíš Ulrychovci než Introvič. Všechno to je takový divný, čecho-americký rozpolcení se u piva, posvátná Hanspaulka, vznešený mastnáci bluesmeni, uvzdychaný žaby s třásněma a památníčkama, sem tam nějaký mladák, kterému se dostane cti...

Po letech opovržení /právě v době, kdy blues, či spíše jeho obnovená a rockovější tradice kralovala ve světě/ mají staří bobři přece jen silnější krajíc, vždyť je to konečně hudba neškodná, jelikož se tu časem objevilo něco "mnohem horšího".

No a z těch všech folk-rock-bluesmanů, ať jsou to Blues Band, Etc..., Spálený, Prokop, Marsyas a další, patří Bluesberry k těm sice technicky horším, o to však zemitějším a tím "lidovějším". Zejména v textech se drží osvědčené předlohy starých černých vyvrhelů a snaží se ten čistý a lidově vulgární duch přenést do našeho - v jejich případě konkrétně pražského prostředí. Ale právě oni se nemohou vymanit ze stínu pivem prolitého Hanspaul City...

Když jsem před pěti lety viděl a slyšel Bluesberry poprvé, byl jsem zdrcen. Namlsán a omámen intelektuálními dvanáctkami Marsyas a zámožskými velikány typu Claptona jsem nemohl přenést přes srdce veršičky jako "Pocem moje stará, budem trsat rokenrol" atd. Naštěstí čas všechno spravil.

Ale snad právě proto, že ta opovržením hodná muzika minulého desetiletí má teď dost prostoru k rozpínání křídel a je nám servírována div ne z boží milosti /vzpomínám si, že už před léty si stěžoval pan Hrabě na všechny podoby naprogramovaného a dezinfikovaného blues/ roste ve mně pomalu nedůvěra k těm "modrosmutným" výlevům dle scénáře různých agentur a ideologických dohlížitelů. Jenže hladový sežere i mrtvému z ucha, tak jsem po pětiletce skončil na koncertě Introvičovy kapely.

Bigbítovější obsazení /basa+bicí+el.kytár/ jen přidalo na štavnatosti. Kyky se jim odpradávná odpouštějí a tentokrát jich bylo malinko a během koncertu zmizely docela. Takže to přes mou počáteční obavu byl nakonec příjemný večer, složený ze "staropražských" bluesovek i písní pánů Mayalla, Dixona a dalších. Bluesberry na nás hrnuli všechna ta Stop, Blůza, Rádio a kdovíjaská blues a boogie a bylo to fajn, jelikož za okny se začalo stmívat a chlad klubu zadýchaly máničky pomalu dvou generací, a ten "hrozně ošklivej" Introvič funěl do harmoniky, třískal do kytary, natáhoval fnuknu a zpíval a za ním duněla krásným sametovým tónem basa a všechno se to valilo, až nás úplně zahrnuli, až jsem se usmíval od ucha k uchu a kdybych ty uši neměl, smál bych se kolem dokola...

NE !!!

JEŠTĚ

JSME SE

NEDOHODLI !

ŽULÁNCI

Chlívry se mrkají
prsouchy krouží
vany nám pukají
z hoven se kouří

Mumie se probouzí
v pyramidách hnoje
za mamuty menší
do svatého boje

Vzduchem se line
řihání mas!

Zde je ten čas
to je ten čas!

Jen žulánci pomalu
hledají potravu

Pupičci gambatí
chlístoří do gatí

Dolů z barikád
Kongo už vstává z postelí
jářku dejme si na rypák
výš lépe a rychleji

Humýši ryčí
chlechtáci kničí
na hradním ná dvoří
nanušky mázdoří

Napuchlí puhýši u vesla
hýkají kesla

Ropuchy!!!

Veslují do slují
smrdí tam asi

To jsou ty časy
to jsou ty časy

Hlavouni na houni
nazí se plazí
komise na míse
smilně se prasí

Míchačky za vraty
rotují s verlaty
funebrák opilý
pohřbí nás za chvíli

Stihne to včas?

To je náš čas
to je náš čas

TAK PRÝ TO JE

Tak prý to je
jak to má být
a nemá to být
jak to je
a to co je
že vlastně není
a naopak
to taky nebude

Jenže když to je
tak jak to není
jestli pak není
to co má být ?

Když to má být
tak jak to není
a nemá to být
tak jak to je
tak to co je
tak to vlastně není
tak co nám tedy
vlastně zůstane ?

Snad je to tak
jak to není
a není to tak
jak to je
a jak to bylo
už nikdo neví
a nikdy to ~~nějak~~
jinak nebude!

TAJNÝ

Je půl šesté ráno Mačkám zvonící budík Stejně jsem spánek už jenom předstíral Noci jsou nejhorší Nikdy nevím jestli jsem něco ze spánku nevyzradil Ale myslím že už se umím ovládat Nejsem totiž tak ledaskdo

Tajně snídám
tajně obědvám
tajně instrukce
sám sobě předávám

Jsem tajným pilířem říše
všechny nitky se u mne kříží
když s cenným nákladem v břiše
se na záchod tajně plížím

Tajně si velím
tajně se poslouchám
když někdy slevím
tajně se proklínám

Objemy tajných tekutin
souhrné zprávy předávám
objemy tajných hmot
tajně svědectví vydávám

Špalíry popelnic
tajně zdravím
deníky plné skic
v noci páším

A o všem jako hrob mlčím
i když sám sebe u výsledku zkouším
i když si nehty strhávám
a do varlat proud si pouštím

Vždy připraven
neztrácím naději
nepřítel tajně neslouchá
já ještě tajněji

Ref: Jsem nejtajnější tajný
jsem skryt nejen před tebou
jsem tajný všech tajných
jsem skryt i sám před sebou

NEVÍM NEZNÁM NESLYŠEL JSEM

Nevím neznám neslyšel jsem
nechci nemám neviděl jsem
nebudu a nejsem

Jen nosič mrtvol dlouze kouká
Pohřebním průvodům v pozadí
dlouhé čekání nevdá

Není třeba že bych já bych
nechci přece abych kdybych
že bych já bych proč bych
jestli by snad třeba abych

...nosič mrtvol ...

Mezi námi nevim proč bych
třeba já že bych měl abych
připustím-li že bych možná
tato možnost byla možná
nevím proč bych já měl zrovna

Nevím potom
snad až někdy
snad až potom
někde jinde
nějak jinak
někdo jiný
nebo jiná ?

LOAJÁLNÍ

1. Možná máte stejný problém
možná se trápíte také tím
možná máte stejné přání
jak já vždy v noci, když špatně spím
si zpívám
Jak já bych chtěl být loajální
jak já bych chtěl být ztotožněn
se svou historickou rolí
se svým třídním údělem
2. i když ve dne v činech skvostných
duchem i tělem realitu poutám
ideám pokroku vycházím vetříc
ideám pokroku bytostně oddán
3. nařizení respektuji
plnění všech vyžadují
všechny schůze navštěvuji
o všem vzrušeně diskutuji
4. všechny hesla pročítám
všechny je nazpaměť znám
ve spaní si je memoruji
v tramvajích dál předávám
5. celou bytostí se snažím jít
k lidstvu skvělým zítřka výšinám
s myšlenkou kolektivního bytí
ideám pokroku duši otvírám
6. Ale potom
Ale potom
Večer když usínám
zjišťuji s hrůzou, že vlastní bledu mám
že si dělám co dělám
sám sebou zůstávám
7. zůstávám tak jako každý
sám sebou opuštěn
zůstanu jen jak vy možný
potenciální nepřítel
8. A tak si zpívám
Jak já ...
9. Denuncuji porlustruji
podlízám a udávám
a stále se všem vyhnout zkouším
a stále bokem zůstávám
10. Tak znovu večer usedám
do hloubí hmoty pronikám
a skvostné plody lidských duchů sklízím
když usínám nad sebranými spíey

11. a pak mi to myslí
a jak mi to pak myslí
- jen ve správných kategoriích
- jen o správných problémech
a všechno správně pojmenuji
vše ve správných termínech
12. a ve všem jasno mám
a ve všem jasno mám
a ve všem fakt jasno mám
13. zůstávám tak jako každý
sám sebou opuštěn
zůstávám tak jak vy jen možný
potenciální nepřítel
14. už fakt nevím co dělat mám
a tak o pomoc jinde požádám
nezbyde mi než udat sebe sám
i když já opravdu tu snahu mám

Jak já...

NEBOJ

Na tahu dáma
táhne s náma
ulicí dolů
na stěnách

ve světle bílých
hořících stromů
v studených rukách
na horkých zdech

tmu plných sudů
tebou valí
v chladnoucích tělech telat
jatkami podél stěn
v savřených očích tančících

na tahu dáma
táhne se náma
už stojí za tebou

tancuj a toč se
než ti galoše
krví přetečou

než v jídelním lístku
tvé jméno proškrtnou

co bojíš
oči ti zaváží
co bojíš
strenou tě odvedou
co bojíš
valčíkem se zatočíš
co bojíš
v kole se zatočíš
co bojíš
valčíkem se roztančíš
co bojíš

raz dva tři
raz dva tři

THE CZECHOSLOVAKIA TELEVISION
LAUKA MOUNTAINS UNIVERSE
NÁCTI DÍLNÝ SERIÁL 7. POKL.
OMLUVTE ZHORŠENOU
KVALITU!

Frank Zappa Joe's Garage

A PROSTITUČNÍ PANE
TEN KOS JE OD
DIETLA &

VŠE TONU
CITIM
NASRČUJE

ALCOHOL A DEVI, KONČENÉ DOČARÍ NA ALY

VŠICHNI CHLAPCI
& PAMŤ JE
MILUJI

VŠICHNI
V KŮŽI

LARRY
MARY
LARRY

TO JE DOBŘE
NĚMOLIK
CHLAPCŮ Z PAMŤ
MILUJE KŮŽI

MARY

A PRASKLOU

ONI RÁDI
TAKY
PLASKLOU
SURASKLOU
HADICI
(OD SUŠIČE
VLASŮ
PIAŠ TO
RÁDA?)

MARY

CHLAPCI Z PAMŤ
JE MUSÍ ODDAROVAT!

ATD....

POSLIČNÍ SBOR

APROSTITIVĚ ČIM
JE TO ČITĚJI
PODAROVAT

PRÁVDĚPODOBNE
PŮJDE O NĚJAKY
ATRAKTIVNÍ
DAR ČI CO, TO UITE
JE TO ZAPLOTANÝ.

NĚCO
DOSTANŮ?

MARY

BUDEŠ
TO
MILOVAT

LARRY

S KŮŽI?

MARY

NO TO SEM BLA
CO TO
VLASTNĚ
DOSTALA

A TAK BILA MARY ODLÁKÁNA OD JOEA
KRYTÝM BARBAREN S TRÁPENÍM
VE SVĚTĚ POKLOPCI. HUDBA
ZPŮSOBILA VELKOU
NEPŘÍJEMNOST.

OSTŘEDNÍ
SPYTOVATEL
(PADOUCH)

PANEČKU BERE
TO SPAD

PO NĚKOLIKA TYDNECH
ČUNÁČKĚHO ŽIVOTA SE
SKUPINOU KOPUCHA BYLA
MARY BEZ PENĚ Z PONECHÁNA
PĚTNO V PROSTORU V NIANI. POKOUŠÍ
SE DOSTAT DO
SOUTĚŽE POKRÉ
TRICKO.

LARRY

VŠICHNI SE
PŘIPRAVUJÍ NA UČĚŘE

JOJE
JOE?

DVĚŘE

MÍSTO

RUM

ŠPAZE

A VŠICHNI SE TĚŠÍ NA NOC
MOKRĚHO
TRICKA

TESI, TESI

TES, TES

A VŠICHNI SI OSOBNĚ
PŘEJÍ NĚJA-
KOU TU
ROZKOŠ

A VŠICHNI CHTĚJÍ
VIDĚT NĚ JAKOU
TU
BRADAVKU

VELKOU !!!

TO JE
ALE DUDLÍK

MOKROU

KAP, KAP, KAP
KAP!

VELKOU !!!
A MOKROU !!

KUK

VELKÝ
KAP, KAP

V TĚTO CHVÍLI USTUPUJE NA
SCĚNU OTEC RILEY (KTERÝ
BYL ZDAVEN NEDÁVNO KUTNÝ,
PROTO, ŽE NEU DRŽEL SVĚ-
SVĚŘENCE, JAKO UŽEVŠUJÍCÍ
KONFERENCIÉR NOCI POKRĚHO

TO
JE ON

TRICKA

TRUMBER

Čtvrté číslo PUNCH JOURNAL, srpen 1986

Vydal GOROD Records pro interní potřebu
členů H.L.A.S.u a GOROD Records,
jako přílohu k časopisu DOMINO.
Jen pro soukromou potřebu !!!

NEPRODEJNÉ

Grafická úprava ART NOVA

Děkujeme všem přátelům, kteří přispěli
do tohoto čísla, nebo se jinak na jeho
vydání podíleli.

